

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 27/2020
05.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Привредно друштво за трговину и услуге „ЦИТ“ ДОО Београд у стечају, чији је пуномоћник Иван Вукоје, адвокат из ... и умешача на страни тужиоца „GAMA ENTERTAINMENT GROUP“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Никола Пантић, адвокат из ..., против туженог Привредно друштво „LION BELF“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Миодраг Јевтић, адвокат из ..., ради испуњења уговора и накнаде штете, вредност предмета спора 701.517,39 евра, одлучујући о ревизији умешача на страни тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3206/19 од 24.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 05.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија умешача на страни тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3206/19 од 24.07.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 7465/14 од 19.02.2019. године ставом првим изреке, дозвољено је учешће умешача „GAMA ENTERTAINMENT GROUP“ ДОО Београд на страни тужиоца. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да у потпуности испуни Уговор о извођењу грађевинских радова Мекензијева 37 – 39 у Београду од 27.12.2007. године, закључен између тужиоца и туженог, тако што ће извести радове побројане у наведеном ставу. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да уколико тужени не испуни обавезу из Уговора о извођењу грађевинских радова Мекензијева 37-39 у Београду од 27.12.2007. године, односно не отклони недостатке из става 2. изреке, у року од осам дана, тужилац ће извршити отклањање недостатака о трошку туженог. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужени преда објекат приведен намени, а у свему у складу са Уговором о извођењу грађевинских радова Мекензијева 37-39 у Београду од 27.12.2007. године са комплетном документацијом у оригиналу или

овереној копији за предметни објекат ближе побројану наведеним ставом. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име накнаде материјалне штете исплати укупан износ од 626.780,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом на појединачне износе од доспелости до исплате. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му плати на име накнаде штете због разлике у уговореним и стварним површинама, износ од 74.737,39 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом седмим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.305.000,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 3206/19 од 24.07.2019. године ставом првим изреке, одбачена је као неблаговремена жалба умешача изјављена против првостепене пресуде. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом, трећем и петом изреке. Ставом трећим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу четвртном, шестом и седмом изреке и у том делу предмет је враћен првостепеном суду ради одржавања нове главне расправе.

Против другостепене пресуде у делу којим је потврђена првостепена пресуда у ставу петом изреке, умешач на страни тужиоца је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

У одговору на ревизију, тужени је предложио да се ревизија умешача на страни тужиоца одбије као неоснована.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... са изменама) и одлучио да ревизија умешача на страни тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Неосновано је указивање ревидента да је у другостепеном поступку учињена битна повреда из члана 374. став 1. у вези члана 8. Закона о парничном поступку. Ово из разлога, што другостепени суд није изводио доказе нити утврђивао другачије чињенично стање, већ је своју одлуку засновао на чињеничном стању утврђеном у току првостепеног поступка, на које је правилно применио материјално право.

Предмет тужбеног захтева ревизијом умешача на страни тужиоца побијаног дела пресуде је накнада штете у виду изгубљене добити у укупном износу од 626.780,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС, коју тужилац потражује због немогућности рентирања простора Л7 у периоду од октобра 2011. године све до октобра 2014. године, затим простора П1, П2 и П3 и гаражно место 9, 10, 23, 24, 25 и 26 у периоду од новембра 2011. године до октобра 2014. године. Тражио је и законску затезну камату на наведени износ.

Према утврђеним чињеницама, дана 20.11.2007. године тужилац, као наручилац и тужени, као извођач радова су закључили Уговор о извођењу грађевинских радова

Мекензијева 37-39 у Београду, којим је констатовано да је тужилац власник три пословно-стамбена апартмана на првом спрату у наведеном објекту који је изграђен у грубим грађевинским радовима. Тужилац као наручилац радова предао је туженом објекат ради довођења истог у завршну фазу са опремљеним мокрим чворовима, завршеним подовима, спуштеним плафонима Амстронг 600х600, зидовима окреченим у бело, и да исти простор доведе у стање у коме се може користити. Радови су уговорени у вредности од 11.500.000,00 динара, с тим што је у уговору констатовано да је тужилац као наручилац својим ранијим улагањима измирио наведену обавезу. Дописом од 23.09.2009. године, тужени је обавестио тужиоца да је планирани рок завршетка радова до средине наредне године. Затим је дописом од 13.12.2013. године, тужени обавестио тужиоца да предметни простор може да преузме почетком следеће године, при чему је касније као датум преузимања објекта предложен 28.02.2014. године. Тужилац је у свом одговору навео да ће коначни став у погледу преузимања непокретности доставити до 07.03.2014. године. Решењем о употребној дозволи од 17.07.2014. године тужиоцу је као инвеститору одобрена употреба наведеног објекта изграђеног у свему у складу са решењем одобрења за изградњу од 22.08.2008. године.

На основу овако утврђених чињеница, нижестепени судови су применом одредбе члана 189. Закона о облигационим односима закључили да није основан тужбени захтев за накнаду штете у виду измакле добити коју би тужилац остварио од издавања пословног и гаражног простора у укупном износу од 626.780,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са припадајућом законском затезном каматом, налазећи да тужилац није доказао да би по редовном току ствари или посебним околностима могао да очекује добит у траженом износу закупнине.

Према оцини Врховног касационог суда нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца.

Умешач на страни тужиоца је у ревизији оспорио правилност примене материјалног права. Истиче да би према редовном току ствари тужилац остварио приходе од издавања предметних непокретности, а да је остварење прихода спречено неизвршењем уговорних обавеза туженог у разумном року. Ревидент наводи да је тужилац планирао да изда у закуп пословне просторе, те да су то потврдили и својим исказима саслушани сведоци АА и ББ и да произлази и из плана реорганизације тужиоца. Сматра да објективна могућност издавања пословног простора зависи од атрактивности локације где се налазе непокретности, те да је неосновано заузето становиште суда да се локација може користити као један од параматера код оцне висине добити, тачније за обрачун закупнине за предметни простор и да не може сама по себи бити основ за очекивану добит.

Наводи ревидента нису основани.

За постојање одговорности за проузроковану штету потребно је да постоје: штета на страни оштећеног, недопуштена (противправна) радња или пропуштање од стране штетника и постојање узрочне везе између противправне радње или пропуштања и настале штете. Када странка потражује накнаду штете у виду изгубљене добити у смислу одредбе члана 189. Закона о облигационим односима, у обавези је да докаже да основано може остварити добит коју потражује као накнаду штете од туженог и да је остварење добити спречено штетниковом радњом или пропуштањем.

Да би тужилац остварио право на накнаду штете у виду изгубљене добити потребно је да буде извесно да би он ту корист остварио у наведеном периоду, при чему није меродавно оно што он очекује већ објективна могућност стицања добити према редовном току ствари и према посебним околностима које се нису оствариле, јер је њихово остварење спречено штетниковом радњом. Он то није доказао. Према исказу сведока АА предметни пословни простор је планиран за издавање и да је он тај пословни простор оглашавао. Законски заступник тужиоца ББ је навео да је издавање предметних простора у закуп било предвиђено планом реорганизације. Међутим, тужилац није доставио доказе да је оглашавао наведени пословни простор, односно примерак таквог огласа. Такође током поступка тужилац није доставио ни план реорганизације у коме је према његовим наводима било предвиђено издавање у закуп наведеног пословног простора, нити је из других доказа утврђено да је тужилац основано могао да очекује добит од издавања наведеног пословног простора у закуп. Поред тога, предмет уговора није ни био пословни простор на локацији Л7 и гаражама. Тужени није имао обавезу да заврши радове у наведеном простору, а без извршења тих радова зграда није могла да добије употребну дозволу и да буде пуштена у рад. Самим тим, тужилац је допринео да се касни са добијањем употребне дозволе и пуштањем објекта у рад, па тиме и издавањем простора у закуп. Зато је закључак о одсуству одговорности туженог по том основу и чињенично и правно утемељен.

Како се право на накнаду штете у виду изгубљене добити може остварити само у случају доказног постојања чињеница које иду у прилог да се добит основано и реално очекује, а тужилац није доставио било какве доказе у прилог таквим чињеницама, то је правилан закључак нижестепених судова да му сагласно одредби члана 189. Закона о облигационим односима не припада утужена накнада по том основу.

Тужилац није пружио ни један доказ о претрпљеној штети у висини закупнине за предметни пословни простор. Његови ревизијски наводи се свode на оспоравање утврђеног чињеничног стања и другачију оцену изведених доказа. Ови наводи нису предвиђени као ревизијски разлог чланом 407. став 2. Закона о парничном поступку.

У ревизији се понављају наводи које је тужилац истицао и у току поступка да локација предметних пословних простора може бити сама по себи основ за очекивану добит. О овим наводима другостепени суд се изјаснио и дао разлоге за њихово неприхватање, које ревизијски суд прихвата и неће их понављати, с позивом на одредбу члана 414. став 2. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одбио ревизију умешача на страни тужиоца као неосновану и одлучио као у изреци ревизијске пресуде на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер се не ради о трошковима ради вођења парнице у смислу члана 154. Закона о парничном поступку.

Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић